

Него отивамъ азъ да видя. Отъ това е тая
радостъ въ очитѣ ми, отъ това ми бие сърд-
цето... Не се свѣня да изповѣдамъ грѣха си...
Колко много страдахъ... Престѣпница ли
бѣхъ? Не! Обичахъ, чисто, искрено... А се
озовахъ въ калъта, измамена, оскърбена, сма-
зана отъ срамъ. Отвърнахъ очи отъ живота
и чакахъ смъртта. И ето доде то — детето
ми... щастieto ми... слънцето ми... Чрезъ
него азъ възкрѣснахъ. Когато срещнахъ свѣт-
лината на очичкитѣ му, устремени въ мене, а
ржичката му докосна гръдта ми, азъ почув-
ствувахъ, че се връщамъ къмъ живота. Отде
се взеха тия сили въ мене? Нѣмаше опас-
ностъ, срещу която да не застана смѣло, за-
радъ него, нѣмаше страдание, което да не
понеса... зарадъ него... Моето слънце...
Моето щастие... Ето истината. Азъ ти я казахъ.

(Безъ да продума, като зашеметенъ, полюлявайки
се, Борисъ излиза. Аничка остава на мѣстото си).

Боровъ (влиза)

Какво стана? Разбрахте ли се?

Аничка

Той си отиде.

Боровъ

Отиде ли си? Какъ така си отиде? Не каза
ли, че ще доде пакъ? Аничке, да не си го
обидила нѣщо?